

Amadé Kati szerint a III/C-ben az a jó testű vékony szőke fölszívott magába a szemével, miközben előadtuk, hogy meghívjuk a III/C-t a holnapi klubnapunkra. Kati megmondta a szőkének a nevét is. Ventus Tamara. Nem mindennapi név.

Kati szerint akkora forgalmat bonyolít le folyamatosan, mint a Közös Piac: már több sráccal járt, mint a lánynemű osztálytársai összegezve. (Minden nő kiütést kap, ha nem mondhat valami leprát a másikról. Még Amadé Kati is, pedig neki semmi oka, hogy így látszon többnek a másiknál, például a jó testű szőkénél.)

Apa megjött. Még egy pillantás a bozontos feketére a 19-ben. Nem egészen komplett, mert valósággal tánclépésben közlekedik a konyhájában, és talán bugyi sincs rajta a kombinéja alatt.

Be kell fejezmem. Apa most vonult be a fürdőszobába fogat mosni. Fogmosás után kötelességtudóan benéz hozzám: automata gyengédség, hajkócolás, holnapra vonatkozó egy-két kérdés a készletből.

Good night, szpakojnoj nócsi.

TAMARA

Május 30., péntek

Már idegesít, mert cáfolhatatlan, hogy dél óta egyfolytában azon a srácon jár az eszem.

Mert Amadé Kati behozta hozzánk az osztályba.

Szimmetrikusan vonultak be. Középen Kati. A jobbán Tüdő, lomha birkózó pózban, ahogyan közismert. Kati balján pedig az a srác.

Zsuzsó csak a vezetéknevét tudta: Fábián. Lédi a keresztnévét is: Attila. Összeadva: Fábián Attila. Ősz óta a mi sulinkban lélegzi ugyanazt a poros levegőt, amit én, és egyszer sem vettem észre úgy, ahogyan ma délben. Ez olyan talány, amit sehogy sem tudok megfejteni. Azért talány, mert Fábián Attila pontosan az a fajta fej, aki hat rám.

Zsuzsó és Lédi után Zita is kiszúrta, hogy leltárba vettem a fiút, és haladéktalanul közölte, hogy Fábián Attila egy észláda. Tavaly még másik suliba járt, valahol vidéken. Csak az ősszel került hozzánk. Megjátszottam, hogy nem figyelek oda az ismertetésre, de Zita nem hagyta abba, amíg meg nem rántottam a vállam, hogy nem érdekel a srác történelme.

Amadé Kati azért jelent meg körünkben, hogy ünnepélyesen meghívja az osztályunkat az ő osztályuk holnapi klubdélutánjára. Olyan hivatalosan tolmácsolta a kitüntető meghívást, ahogyan mindent csinál. Mondtam is Zsuzsónak, hogy szerintem Amadé Katiból anyakönyvvezető lesz. El is képzeltem széles nemzetiszínű szalaggal és harminc kiló súlyfelesleggel. Pedig Kati nem is fog elhízni.

Fábián Attila olyan fej, mint egy Alain Delon. Csak fiatalabb. És nem kiélt az arca. És értelmes a szeme. De különben olyan Delon-típus. A szeme barna vagy sötétszürke. Ezt majd tisztázom, ha egyszer nem tíz méterről látom, hanem közelebről.

Lehet, hogy Kati azért hozta magával, mert együtt járnak? Vagy csak szeretne járni vele? Mármost Kati a sráccal. Ezt is tisztázom. Ha Kati érdekelt nála, annál rosszabb Katinak.

Totál rejtély, hogy őrz óta nem figyeltem fel erre a srácre. Pedig röplabdameccsen is láttam. Amikor az István Gimnáziummal játszott a mi sulink. Izgalmas volt. A vége felé, amikor már veszésre álltunk, ez a srác gyártott két-három klassz leütést. Láttam a leütéseit, de *őt* nem vettem észre. Ilyen nincs is. Vagyis van ilyen. A szemem fényképezett, de elfelejtettem előhívni a filmet.

Ma pedig három óra különbséggel kétszer is felbukkant az életemben. Először Amadé Kati oldalán, másodszer pedig háromnegyed egykor, amikor kirohantunk a sulikapuján. Hátról is azonnal felismertem, pedig ugyanolyan fakó kék és kopott farmerszerelésben volt, mint a legtöbb srác. Lehetne valamivel hosszabb a haja, érhetne vállig neki, de biztosan a röplabda miatt nem növesztette hosszabbra. Mindegy, nem ez az érdekes.

Utolérhettem volna, de nem akartam. Inkább néztem, ahogyan előttem imbolygott. Kavicsot rugdosott, és nem vesztette el. Csak a második saroknál rúgta messzebbre, mint kellett volna, és akkor a kavics beleugrott a csatornába.

Elöl szállt fel a buszra. Én hátul. Kirázattam a lelkem ott a hátsó peronon, de nem mentem előre, pedig elől ülőhely is volt. Attila ott állt a sofőrökabin mellett egy krapekkal, és dumált vele. És itt szálltak le a Tófenék utcánál. Egy megállóval a végállomás előtt. Vagyis ugyanazon a lakótelepen élünk mind a ketten. Azt is tisztáznom kell, hogy hol lakik.

Ha megadom magamnak az esélyt, hogy ezzel a sráccal járjak, előbb le kell koptatnom Digót. Nem lesz egyszerű. Digó be van csavarodva. Pontos volt az előérzetem, hogy nem kellene engedélyeznem neki az orgonavirágzást, de eleinte lusta voltam koncentrálni, aztán pedig már késő volt. Így most dupla fáradságomba kerül az elvonókúra. Cirkuszok lesznek és dühöngések, és nagyon fogom unni Digó lelkét. Súlyosabb eset, mint akármelyik, aki eddig volt. Dilisebb, mert az a születési hibája, hogy féltékeny. De erről még ráérek gondolkozni. Az az igazság, hogy Fábián Attilát eddig egyszer sem láttam tíz méternél közelebről. Az is előfordulhat, hogy nem kell. Mint például Tasnádi sem kellett, mert szájszaga volt, és én nem vagyok egészségügyi miniszter, hogy fogmosásra szoktassak valakit, még akkor sem, ha az illető Ébner Tünde mellől csatlakozott át hozzám. Feledhetetlen élményem marad, hogy Tünde hamvas bőrén penészfoltok ütöttek ki, amikor Tasnádi lekopott mellőle, és máig nem értem, hogy egy olyan kényes csaj, amilyen Tünde, hogyan tudott egy évig járni egy olyan szájszagú krapekkal, amilyen a Tasnádi. Rejtelmekkel van tele az élet, mint ezt a költészet már előttem is megénekelte. A bátyám pedig mindjárt bejön, hogy először is zárjam el a magnót, mielőtt a szomszédok verni kezdik a falat, másodszor pedig szíveskedjek eloltani a villanyt, de haladéktalanul, és nyugovóra térni, de gyorsan, mert reggel megint nem tud életre kelteni. Ez a napló mindenestre jó csel, mert a bátyám azt hiszi, hogy ilyenkor valami leckét gyártok holnapra.

Holnap szombat, és a klubdélután négykor kezdődik a III/B-nek. Ki kell totóznom, hogy mit vegyek fel. A lányok ilyenkor ol-tárian kidekorálják magukat, mert a klubnapon kivételesen nem kötelező a kék köpeny, következésképpen mindenki bemutathatja a ruhatárából a legmenőbb modellt. Én tehát – következésképpen – nem a legmenőbb cuccomban fogok megjelenni, mert akkor csak egy lennék a sok divatlapgörl között, hanem valahogy totál egyszerűen maszkírozom magam, nem mintha ilyen trükk nélkül nem vennének észre, hanem főleg Amadé Kati miatt, nehogy azt higgye, hogy Margit hercegnő gardenpartijának tekintem a III/B klubdélutánját. Egy ilyen Amadé Katinak abban is mázlija van, hogy a mamája saját kezűleg varrja neki a ruháit, de ráadásul ha-

láli modern ízlése is van az öreglánynak, pedig a Dunatex-ben csak szakszervezeti titkár, és régebben ugyanolyan szövőnő volt, mint a mama.

Oké, mindjárt bebújok a takaróm alá, de előbb levegőzők egyet a balkonon. Csak ilyenkor este hiszi el az ember, hogy levegő is van ezen a lakótelepen. Nappal csak benzinbűz és semmi más. Rettenetes nagy házak körös-körül, az újabbak sokkal nagyobbak ezeknél a kilencemeletes tömböknél, amelyekben mi lakunk itt a telep közepén, a legtöbb főleg tizenkét emeletes, de ugyanolyan szürkék, mint a kilencemeletesek, és nekem még most is félelmetesek, pedig tízéves korom óta itt élek, szürke dobozok, szürke vasbeton vázakba rakott szürke betonelemekből, betonlépcsőkkel, betonerkélyekkel, betonpincékkel, betonárkádokkal, még a virágtartók is betonból vannak lent az autóparkolók mellett, és a benzinfüst miatt a virágok nem hajlandók életben maradni. Most, hogy leírtam ezeket a költőien szürke betonszavakat, megint szomorú vagyok.

Szomorúság ellen lebetűzőm a nevét: *FÁBIÁN ATTILA*. Még egyszer: Fábíán Attila. Kell nekem ez a srác. Nem úgy, mint az eddigiek. Az eddigiek közül egyik sem kellett igazán, csak unalom ellen használtam őket. Ez a srác igazán kell. Ha holnap ő is ott lesz a klubdélutánon, nem leszek szomorú. De amilyen az én formám, nem lesz ott. Vagy ha ott lesz, kiderül róla, hogy kihúzott sorsjegy. Éppen egy ilyen klassz fej ne lenne már befűzve? És ettől még szomorúbb vagyok, mint az előbb voltam.

Bent a suliban elvesztettem a jó gyorsíróceruzámat, az utolsó szálat, és most golyóstollal kínlódom, ami olyan idétlenség, mint harisnyában mosni lábat. Ha Kedvesnővér látná, hogy golyóstollal gyorsírok, fennakadna és keresztbe állna mind a két apácaszeme – mint Máter Johannáé a Filmmúzeumban –, és jogerősen törölné a lelkéből, pedig valaha én voltam az ő nagy-nagy reménysége, akiből majd gyorsíróbajnokot nevel.

Holnap veszek egy *egész doboz* gyorsíróceruzát.